

PROLOOG

Van ons

Door de zilte geur van de zee rook Thea het bloed. Normaal kreeg ze er honger van; een hongergevoel dat haar vaak tot in haar dromen achtervolgde. Maar nu walgde ze ervan. Het gaf haar een vieze smaak in de mond, omdat ze wist waar de geur vandaan kwam.

‘Is het gebeurd?’ vroeg Thea. Ze stond met de rug naar Penn op het rotsachtige strand.

‘Dat weet je best,’ zei Penn. Ook al was ze boos, haar stem bleef iets verleidelijks houden. ‘Ja, het is gebeurd, maar dat is niet aan jou te danken.’

Het vage schijnsel van de maan gaf glans aan Penns zwarte haren en haar gebruide huid. Als ze net had gegeten, was ze nog mooier dan anders.

Terwijl er op Thea’s kleren een paar donkerrode bloedspatten zaten, was Penns kleding schoon gebleven. Alleen Penns rechterarm zat van de hand tot aan de elleboog onder het bloed.

Thea’s maag rammelde, zowel van honger als van weerzin. Ze wendde haar gezicht af.

‘Thea,’ zei Penn met een zucht en liep naar haar toe. ‘Het moest gebeuren. Dat wist je.’

Thea zei niets. Ze luisterde naar het lied van de zee. Het wa-

terlied riep haar. 'Dat weet ik wel,' zei ze ten slotte, in de hoop dat de woorden haar ware gevoelens niet verraadden. 'Maar de timing kon niet slechter. We hadden moeten wachten.'

'Ik kon niet meer wachten,' beweerde Penn. Of dat waar was, viel achteraf niet te zeggen. Maar als Penn iets in haar hoofd had, gebeurde het gewoon. Ze kreeg nu eenmaal altijd haar zin.

'We hebben niet veel tijd.' Thea gebaarde omhoog, naar de maan die bijna vol was.

'Nee,' reageerde Penn, 'maar, zoals ik al eerder zei, ik heb mijn oog op iemand laten vallen.' Ze keek haar met een brede glimlach aan, zodat haar vlijmscherpe tanden zichtbaar werden. 'En het zal niet lang duren voordat ze van ons is.'

Zwemmen in het donker

De motor maakte een vreemd pruttelend geluid dat deed denken aan een stervende robotlama, gevolgd door een onheilspellend getik. Stilte. Gemma draaide het sleuteltje nog eens om, in de hoop dat ze op die manier de oude Chevy aan de praat zou krijgen, maar hij pruttelde niet eens meer. De lama was dood.

‘Heb ik dat,’ zei Gemma. Ze onderdrukte een vloek.

Ze had keihard gewerkt om deze auto te kunnen kopen. Met de lange uren die ze in het zwembad doorbracht en aan haar huiswerk besteedde, had ze weinig tijd over voor een vast bijbaantje. Er bleef niets anders over dan op die rotjochies van Tennenmeyer te passen. Ze smeerden kauwgom in haar haren en goten bleekmiddel op haar favoriete trui. Maar ze had doorgezet. Ze moest en zou een auto hebben als ze zestien werd, ook al zat ze daarvoor met die ettertjes van Tennenmeyer opgescheept. Haar oudere zus Harper had de oude auto van hun vader gekregen, als afdankertje. Gemma mocht hem best af en toe lenen, maar dat wilde ze niet.

De belangrijkste reden dat Gemma een eigen auto nodig had waren haar nachtelijke zwempartijen in de baai van Anthemusa. Harper en vader waren niet blij met deze uitstapjes. Ze woonden

niet ver van de baai af, maar de afstand was het probleem dan ook niet. Het ging erom dat ze in het donker ging zwemmen, en dat was nu nét wat het zo bijzonder maakte.

Als ze onder de sterrenhemel aan het zwemmen was, leek het water zich eindeloos uit te strekken. De baai liep over in de zee die weer overging in de lucht. Alles leek samen te vallen waardoor ze het gevoel had alsof ze in een eeuwige cirkel ronddreef. Zwemmen in het donker had iets betoverends, maar dat kon haar familie op de een of andere manier niet begrijpen.

Gemma probeerde de auto nog een keer te starten, maar wist er alleen maar hetzelfde lege getik aan te ontlokken. Zuchtend boog ze zich naar voren en staarde door de voorruit naar de door de maan verlichte hemel. Het werd al laat en zelfs wanneer ze nu te voet zou vertrekken, was ze misschien net voor middernacht thuis van haar zwempartij.

Het probleem was dat ze om elf uur thuis moest zijn. Behalve een kapotte auto was huisarrest het laatste waar ze aan het begin van de zomervakantie zin in had. Dus besloot ze het zwemmen maar een keer over te slaan.

Ze stapte uit de auto. Toen ze het portier met een boze klap probeerde dicht te slaan, hoorde ze hem alleen maar even licht kreunen. Een stukje verroest metaal viel van de onderkant van de auto.

‘Driehonderd dollar, weggegooid geld,’ mompelde Gemma.

‘Autopech?’ klonk een stem achter haar. Het was Alex.

Gemma onderdrukte een kreet.

‘Sorry, ik wou je niet aan het schrikken maken.’

Ze draaide zich om en keek hem aan. ‘O, dat geeft niet,’ wuifde ze zijn verontschuldiging weg. ‘Ik had je alleen niet horen aankomen.’

Alex was al tien jaar haar buurjongen en eigenlijk was er niets angstaanjagends aan hem. Nu hij ouder werd, probeerde hij zijn warrige donkere haren in toom te houden, maar wat hij ook deed, een pluk boven zijn voorhoofd bleef altijd recht overeind staan.

Daardoor leek hij jonger dan de achttien jaar die hij telde. En als hij glimlachte, leek hij nog jonger.

Hij had iets onschuldigs, en om die reden had Harper waarschijnlijk nooit meer in hem gezien dan een vriend. Zelfs Gemma had hem tot voor kort afgedaan als een jongen op wie ze onmogelijk verliefd kon worden. Totdat ze hem heel subtiel zag veranderen. Het jongetje kreeg gespierde armen en brede schouders.

Sinds zijn prille mannelijkheid haar begon op te vallen, voelde ze steeds vaker vlinders in haar buik als hij naar haar glimlachte. Dat had ze nooit eerder gehad bij hem in de buurt. Ze onderdrukte die gevoelens en probeerde er niet bij stil te staan.

‘Ik krijg dat oude lijk niet aan de praat.’ Gemma gebaarde naar de roestbak en deed een stap naar Alex toe. ‘Ik heb hem pas drie maanden en nu stopt hij er al mee.’

‘Balen,’ zei Alex. ‘Kan ik iets voor je doen?’

‘Heb jij verstand van auto’s dan?’ Gemma keek hem verbaasd aan. Ze had hem vaak genoeg computerspelletjes zien spelen of met zijn neus in de boeken zien zitten, maar nog nooit met zijn hoofd onder een motorkap.

Alex glimlachte schaaftig en sloeg zijn ogen neer. Op zijn zongebruinde gezicht was zijn blos niet te zien, maar Gemma kende hem goed genoeg om te weten dat hij rood werd.

‘Nee,’ gaf hij met een klein lachje toe en gebaarde vervolgens naar de oprit waar zijn blauwe Cougar stond. ‘Maar ik heb wel een auto die het doet.’

Hij haalde zijn sleutels uit zijn zak en draaide ze in het rond om zijn vinger. Heel even zag hij er stoer uit, totdat de sleutels uit zijn hand vlogen en zijn kin raakten. Haastig raapte hij ze op.

Gemma onderdrukte een proestbui. ‘Gaat ’t?’

‘Eh... ja, hoor.’ Hij wreef over zijn kin. ‘Nou, wil je een lift of niet?’

‘Weet je ’t zeker? Het is al laat. Is het niet te veel moeite voor je?’

‘Welnee. Geen probleem.’ Hij zette een stap in de richting van zijn auto en wachtte tot Gemma hem volgde. ‘Waar wou je naartoe?’

‘Alleen maar even naar de baai.’

‘Dacht ik het niet.’ Hij grijnsde. ‘Je nachtelijke zwemuurtje.’

‘Het is nog niet eens nacht,’ zei Gemma, hoewel dat niet lang meer zou duren.

‘Kom,’ zei Alex. Hij liep naar zijn Cougar en opende het portier. ‘Stap in.’

‘Oké. Omdat je zo aandringt.’

Gemma deed liever geen beroep op andere mensen, maar een kans om te kunnen zwemmen liet ze niet snel aan haar neus voorbijgaan. Bovendien was een autoritje samen met Alex ook niet te versmaden. Meestal trok hij met haar zus op en voelde zij zich het vijfde wiel aan de wagen.

‘Wat is er nou zo betoverend aan dat zwemmen?’ vroeg Alex nadat ze was ingestapt.

‘Ik geloof niet dat ik het ooit betoverend heb genoemd.’ Ze gespte de veiligheidsgordel vast en leunde achterover. ‘Ik weet niet wat het precies is. Het is... eh... gewoon anders dan anders.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Alex. Hij startte de auto, maar bleef op de oprit staan en keek haar aan in afwachting van haar uitleg.

‘Overdag zijn er altijd zoveel mensen in de baai, vooral ’s zomers, maar ’s nachts... ’s nachts ben je alleen, alleen met het water en de sterren. En omdat het donker is, lijkt het of alles één geheel vormt waar jij dan deel van uitmaakt.’ Er speelde een verlangende glimlach om haar lippen. ‘Misschien is het ook wel betoverend,’ gaf ze toe. Toen schudde ze haar hoofd. ‘Ik weet het niet. Misschien ben ik wel een freak.’

Pas op dat moment drong het tot Gemma door dat Alex haar aanstaarde. Er lag een eigenaardige uitdrukking op zijn gezicht, alsof hij met stomheid geslagen was.

‘Wat is er?’ vroeg ze. Ze begon zich een beetje opgelaten te voelen door de manier waarop hij naar haar keek. Ze frunnikte aan

haar haren, streek het achter haar oren en schoof heen en weer op haar stoel.

‘Niets. Sorry.’ Alex schakelde en reed weg. ‘Je wilt waarschijnlijk snel het water in.’

‘Ik heb geen haast, hoor,’ zei Gemma, maar dat was eigenlijk gelogen. Ze wilde zo lang mogelijk in het water doorbrengen voordat ze weer thuis moest zijn.

‘Ben je nog aan het trainen?’ vroeg Alex. ‘Of doe je dat niet in de vakantie?’

‘Jawel, ik train in de zomer gewoon door.’ Ze draaide het raampje open zodat de zilte lucht naar binnen waaide. ‘Ik zwem elke dag in het zwembad met mijn trainer. Hij zegt dat mijn tijden steeds beter worden.’

‘Dus je zwemt al de hele dag in het zwembad en dan ga je ’s avonds nog eens,’ schamperde Alex. ‘Waarom doe je dat?’

‘Het zijn twee totaal verschillende dingen.’ Gemma stak haar arm als een vleugel van een vliegtuig door het geopende raampje. ‘In het zwembad gaat het alleen maar om baantjes trekken en tijden. Dat is werk. In de baai zwem ik voor mijn plezier. Daar kan ik gewoon lekker in het rond spartelen.’

‘Maar krijg je er niet genoeg van om altijd nat te zijn?’ vroeg Alex.

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee. Het is hetzelfde als ademhalen. Krijg jij daar wel eens genoeg van?’

‘Eigenlijk wel. Het lijkt me soms heerlijk om niet te hoeven ademhalen.’

‘Wat is daar nou zo geweldig aan?’ vroeg Gemma lachend.

‘Weet ik niet.’ Even keek hij een beetje ongemakkelijk en glimlachte nerveus. ‘Ik vroeg het me vroeger wel eens af tijdens gymles. Als we bijvoorbeeld moesten hardlopen, was ik altijd zo buiten adem dat het pijn deed.’ Hij keek haar onderzoekend aan. Vanwege die laatste opmerking zou ze hem wel eens een complete loser kunnen vinden. Maar gelukkig zag hij haar glimlachen.

‘Je had vaker met me moeten gaan zwemmen,’ zei Gemma. ‘Dan had je nu een veel betere conditie gehad.’

‘Je hebt gelijk, maar ik ben nu eenmaal een nerd,’ verzuchtte hij. ‘Ik ben blij dat ik eindelijk van al dat sporten af ben.’

‘Binnenkort heb je het zo druk op de universiteit dat je alle elende van de middelbare school bent vergeten,’ zei Gemma. Haar stem had ineens een eigenaardig melancholieke klank.

‘Gelukkig wel.’ Alex fronste zijn wenkbrauwen.

Gemma schoof dicht naar het raampje, liet haar arm op de rand van het portier rusten en keek leunend met haar kin op haar hand naar de huizen en bomen die ze passeerden. In de buurt waar Alex en zij woonden stonden goedkope, vervallen huizen, maar toen ze Capri Lane voorbij waren, zag ze alleen nog maar keurige nieuwbouwhuizen.

Het toeristenseizoen was begonnen en de hele stad was feestelijk verlicht. Uit de cafés klonken muziek en vrolijke stemmen.

‘Zie je er niet naar uit om dit allemaal achter je te laten?’ vroeg Gemma met een spottend glimlachje. Ze wees naar een dronken stelletje dat op de boulevard liep te bekvechten.

‘Sommige dingen zal ik zeker niet missen,’ gaf hij toe. Ineens kreeg zijn blik iets zachts. ‘Maar andere dingen wel,’ voegde hij eraan toe.

Het strand was bijna helemaal verlaten, op een paar tieners na die een vuurtje stookten. Gemma instrueerde Alex om nog een stukje door te rijden. Het zandstrand liep over in een grillige rotskust en het asfalt van de parkeerterreinen maakte plaats voor een bos van moerascipressen. Alex parkeerde zijn auto op een zandweggetje zo dicht mogelijk bij het water.

Omdat er zo ver van de toeristische attracties bijna geen mensen kwamen, waren er ook geen paden die naar de zee leidden. Toen Alex de lichten van zijn auto doofde, was het, op de lichtjes van de stad verderop en het schijnsel van de maan na, aardedonker.

‘Ga je hier altijd zwemmen?’ vroeg Alex.

'Ja, een betere plek is er niet.' Ze opende het portier.

'Is dat niet gevaarlijk met al die rotsen?' Alex was uitgestapt en tuurde langs de met mos bedekte stenen langs de kant.

'Juist daarom komt hier niemand,' zei ze met een grijns.

Zodra ze de auto uit was, trok ze haar zonnejurk uit. Eronder droeg ze een bikini. Ze schudde haar donkere haar, dat ze in een paardenstaart had, los en schopte haar slippers uit, die ze samen met haar jurk in de auto legde.

Alex stond naast de auto. Hij stak zijn handen diep in zijn zakken en deed zijn best niet naar haar te kijken. Hij wist dat ze een bikini droeg, nota bene een bikini waarin hij haar al honderd keer eerder had gezien. Gemma woonde praktisch in haar zwemkleding, maar nu hij alleen met haar was, leek het alsof hij haar pas echt goed zag.

Van de twee zusjes Fisher was Gemma ontegenzeggelijk de knapste. Ze had een sportief postuur en was klein en slank, maar met rondingen op de juiste plekken. Haar huid was bruin en haar donkere haren waren hier en daar gebleekt van het chloor en de zon. Haar ogen, die hij kon zien schitteren als ze naar hem glimlachte, hadden de kleur van honing.

'Ga je mee?' vroeg Gemma.

Hij schudde zijn hoofd. 'Eh... nee.' Met opzet wendde hij zijn blik van haar af en staarde over het water. 'Ik wacht wel in de auto tot je klaar bent.'

'Hè nee. Je gaat toch niet in de auto zitten wachten? Je hebt me helemaal hiernaartoe gebracht, dus nu moet je ook mee gaan zwemmen.'

'Liever niet.' Hij krabde op zijn arm en sloeg zijn ogen neer. 'Ga jij maar. Veel plezier.'

'Kom op, Alex.' Gemma deed alsof ze pruilde. 'Ik durf te wedden dat je nog nooit bij maanlicht hebt gezwommen. Bovendien ga je na de zomer naar de universiteit, dus dit is je laatste kans. Je moet dit een keer hebben gedaan, anders heb je niet echt geleefd.'

‘Ik heb mijn zwembroek niet bij me,’ stribbelde Alex tegen, maar zijn weerstand begon al af te brokkelen.

‘Ga dan in je boxershorts.’

Hij had nog willen protesteren, maar beseftte dat Gemma gelijk had. Terwijl zij voortdurend dit soort avontuurlijke dingen deed, had hij het grootste deel van zijn middelbareschooltijd op zijn slaapkamer doorgebracht. Hij kon bovendien maar beter mee gaan zwemmen, want bij nader inzien leek hem dat minder griezelig dan haar vanaf de kant te moeten gadeslaan.

‘Oké. Hopelijk haal ik mijn voeten niet open aan die rotsen,’ zei Alex terwijl hij zijn schoenen uittrok.

‘Ik zal zorgen dat je niets overkomt.’ Ze legde haar hand op haar hart bij wijze van belofte.

‘Daar houd ik je aan.’

Hij trok zijn shirt over zijn hoofd uit. Hij zag er precies zo uit als Gemma zich had voorgesteld. Het slungelachtige was verdwenen en zijn lijf was sterk en gespierd. Ze begreep niet waarom hij zichzelf altijd een nerd noemde, want zo zag hij er helemaal niet uit.

Toen hij zijn broek begon uit te trekken, wendde Gemma haar blik af. Hoewel ze hem een paar seconden later in zijn boxershorts zou zien, voelde het vreemd om te blijven kijken. Alsof het niet hoorde.

‘Hoe komen we bij het water?’ vroeg Alex.

‘Heel voorzichtig.’

Gemma ging eerst. Behoedzaam zette ze een voet op de rotsen. Alex zag meteen dat hij dat nooit zo elegant zou kunnen als zij. Ze bewoog zich als een ballerina. Op de bal van haar voet stapte ze van de ene gladde rots op de andere tot ze bij het water was.

‘Kijk uit, want vlak vooraan zitten een paar scherpe rotsen,’ zei Gemma.

‘Bedankt voor de waarschuwing,’ mompelde hij, zo voorzichtig mogelijk voortbewegend. Hij liep achter haar aan, maar zo ge-